

Հուսիկ Արա

Քամին անցնում է

Քեզնից դատարկ կեսգիշերի սրտիս միջով,

որտեղից դու քեզ տարար

առանց մի կաթիլո խնայելու:

Էլի մի քնահարամ ագռավ կոռում է անձրևի մեջ.

ես, որ չգիտեմ թռչնի լեզուն,

հասկանում եմ այս ուշ ժամի սև բառերը նրա.

-Ինչո՞ւ քեզ տարար ինձնից՝

սիրտս թողնելով դատարկ կեսգիշերին:

Քամին սառն է, ձմռան պես կտրող.

տա՞ք ես հագնվել,

կոճկե՞լ ես վերարկուդ,

շարՖդ կապե՞լ ես,

սիրուն լուսավորս:

Ո՞ւմ հետ ես այս ուշ ժամին,

քո մասին հոգ տանո՞ւմ է,

անհանգստանո՞ւմ է քեզ համար.

չնրսես հանկարծ ինձնից դատարկ օրերիդ մեջ:

Քամին է կտրում իմ մարմինը առանց քեզ.

չգիտեմ, ի՞նչ սիրտն է, թե՞ ագռավի,

որ թաց ու սև մնացել է կեսգիշերին...

Իմ գարունը քեզ,

իմ ամառը քեզ,

իմ աշնան տաքն էլ քեզ.

հանկարծ շնաստ մենակ
ինձնից հոգնած օրերիդ մեջ: